

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

อังคุลีมาล

เมื่อวานนี้ก็ไปเยี่ยมวัดผาแดง ไม่ได้ไปนาน ไปนั้นโดยเฉพาะแล้วกลับเลย มาถึงนี้บ้ายโมงกว่านิดหน่อย ไปที่ภูวาระยะนี้เป็นอุปสรรคทั้งนั้นนะ กำลังเป็นอุปสรรคทั้งสองเที่ยวเลย เที่ยวเราไปก็เป็นอุปสรรค เข้าไม่ได้เลย คือตามธรรมดาจะเข้าออกได้ตลอด เขาก็ทำฝายน้ำล้นอยู่นั้น แต่เขาทำทางให้รถเข้าออกถึงวัด ๆ แต่พอดีตั้งแต่วันนั้นมารถแทร็คเตอร์ขุดดินขึ้นมากองไว้ ทางที่ขึ้นมาเขาขุดดินมากองพะเนินเทินทึกพอดีเราไปนั้นกำลังฝนตกหนัก เริ่มแต่สว่างๆ ไปจนกระทั่งถึงโน้นเลย ถึงภูวาระยะทางพันกว่าเส้นนะ ประมาณสักสี่ห้าสิบกิโลเห็นจะได้มั้ง ตั้งแต่เจริญศิลป์ไป นี่ตกหนักทั้งนั้นนะเราไปวันนั้น

คือธรรมดาถ้าเราไปก็เอาอาหารเสริมไป ส่วนอาหารประจำเราเอาไปเป็นประจำแล้วไม่มีปัญหา เราไปที่ไรเราก็เอาอาหารเสริมไป วันนั้นก็เอาอาหารเสริมไปสองคันรถตู้เต็มเอี้ยดเลย เข้าไม่ได้เลย ลงรถแม้แต่เราจะก้าวเข้าไปก็ก้าวไม่ได้ว่างั้นเถอะนะ คือดินที่เขาเทปูนขึ้นไปสูง ๆ นั้น เวลาฝนตกแล้วมันลอะไปหมดเลย ตั้งแต่เราจะย่างเท้าไปก็ไปไม่ได้ เราลงแค่นั้นก้าวต่อไปไม่ได้เลยถอยกลับ ขนของลงนี้หมดแล้วให้รถในวัดมา รถเล็ก ค่อยคลานมา เหมือนจิ้งโก่ตันยางมันก็ขึ้นได้ได้จิ้งโก่เข้าใจไหม จิ้งเหลนนะ แต่รถเราไปไม่ได้ เลยเอารถเล็กมาขนไป ตกลงเราเลยเข้าไม่ได้

เขาไปวันที่ ๒๕ นี้ก็เหมือนกันอีกนะ คราวนี้เป็นคราวที่ส่งอาหารเป็นประจำด้วยรถตั้งสี่คันเต็มเอี้ยดเลยเที่ยว เข้าไม่ได้เลย ป่านนี้ชนะเสร็จแล้วยังไม่รู้ ได้สามวันนี่ละเขาขน คือเอารถเล็กมาขน ถ้ามาไม่ได้ก็ให้พวกนี้ขนไปใส่รถ ให้ขนอยู่นั้นไม่ทราบกี่วัน เพราะของสี่คันรถไม่ใช่เล่น ๆ นะ โอ้ย กองพะเนิน เราอยากว่าภูเขาย่อยนั้นแหละ คันหนึ่งมันหกล้อเต็มเอี้ยด สามคันนั้นเป็นรถปิกอัพ แต่บองขึ้นสูง ๆ นี่เต็มเอี้ยด ๆ เหมือนกันหมด รถเล็กมาขนอยู่นั้นสามวันจะเสร็จหรือไม่เสร็จก็ไม่รู้ เพราะไม่ใช่มาแล้วขนจากนี้ไปได้เลย บางทีมันติดฝนตกนั้นซี เขาก็ต้องทยอยขนทางโน้นทางนี้มาเสียเวลา ช่างหัวมันเถอะเพราะถึงที่แล้ว ออกจากนั้นก็เข้าวัด

ไปเที่ยวนี้ก็อุปสรรคอีก ภูวาระยะเป็นอุปสรรคเพราะฝนตกหนักมาก เราเองเราตั้งหน้าจะเข้าไปเพราะไม่ได้ไปถึงสามเดือนแล้ว ธรรมดาเราจะไปสองเดือนครึ่งหนึ่งส่วนเดือนละครึ่งไม่ค่อยมีเพราะงานเรามาก นาน ๆ เราจะไปวัดนี้แล้วเข้าวัดนั้น ๆ ไปก็คือไปดูสภาพต่าง ๆ ตามสถานที่และพระเถร แนะนำตักเตือนสั่งสอน แล้วผ่านไปวัดนั้นวัดนี้ เราอยู่จุดศูนย์กลางไปทั่วหมดบรรดาวงกรรมฐานสายหลวงปู่มนนะ ประหนึ่ง

ว่าสายเหล่านี้เข้ามาอยู่ในจุดนี้หมด เหมือนหนึ่งว่าหัวใจของสายกรรมฐานมาอยู่ที่นี่หมด เพราะฉะนั้นเวลาเราไปเราจึงไปที่นั่นที่นี้ไปให้ทั่วถึงหมด อย่างเมื่อวานนี้ก็ไปผาแดง

เพราะจุดใหญ่มันอยู่ที่นี้ ยังเหลือแต่หลวงตาบัวองค์เดียวสายหลวงปู่มั่นที่ยังมีชีวิตอยู่ ก็ยังมีอาจารย์เจี๊ยะเท่านั้นละ อาจารย์เจี๊ยะท่านก็ไม่เอาไหนแล้วแหละ มีแต่ให้เขาห้ามเข้าโรงพยาบาลห้ามออกมาอยู่อย่างนั้น ห้ามไปไหนไม่ไป แต่เข้าโรงพยาบาลเร็วยิ่งกว่าลิง เดี่ยวเข้าโรงพยาบาลแล้ว เดี่ยวออกจากโรงพยาบาลเดี๋ยวเข้าแล้วอยู่อย่างนั้น ท่านไม่ค่อยเอาไหนแหละ ก็ยังมีเหลือเท่านี้ เหลืออาจารย์เจี๊ยะกับเราเท่านั้น นอกนั้นก็ไม่มี เพราะฉะนั้นเราถึงได้ไปทุกแห่ง ๆ

วัดดอยธรรมเจดีย์เราก็ไป วัดดอยธรรมเจดีย์มีพระจำนวนมากมีท่านแบนอยู่ นั้นแต่ก่อน เวลานี้ท่านแบนไปอยู่ที่กลางดงระหว่างโคราช กรุงเทพต่อกัน เราก็เข้าไปแหวะดู วันนั้นก็ไปแหวะดูแล้ว วัดดอยธรรมเจดีย์นี้ก็ไป จำนวนพระแต่ก่อนตั้งหกสิบเจ็ดสิบ แต่เวลานี้คงจะลดน้อยลงเพราะหัวหน้าไม่อยู่ ไปโน้น นอกนั้นก็ไปวัด..อย่างภูว้าว เข้าไม่ได้คราวนี้ แล้วก็วัดดงศรีชมพู ยี่สิบกว่าองค์ วัดป่าแก้ว นี้ก็มียี่สิบกว่าละมัง วัดภูสังโฆ มากกว่าเพื่อนดูเหมือนร่วมสี่สิบนะวันนั้นไป พระตั้งร่วมสี่สิบพระมาก สถานที่ก็เหมาะ ถึงพระมากก็เหมาะ ที่จะไม่เหมาะบ้างก็เกี่ยวกับการโคจรบิณฑบาต บิณฑบาตไปถึงกลางทางโน้นแล้ว ให้รถรับจากนั้นเข้าบ้าน ไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน ในหมู่บ้านหนึ่ง ๆ ก็มีหลายวัด

เพราะฉะนั้นเราถึงได้เตือนพระ พระเป็นผู้สุขุมเป็นผู้พิจารณา ไม่เลยเพศของพระไปได้แหละ พระในพุทธศาสนาเราต้องเป็นผู้ละเอียดสุขุมยิ่งกว่าใครทั้งนั้น เราบอกตรง ๆ อย่างนี้เลย นอกจากจะเอากฎของเปรตของผีเข้าไปใส่ไว้ใส่ไว้ พระก็กลายเป็นพระเทวทัตไปได้ ถ้าเป็นพระของพระพุทธเจ้าแล้วไม่มีใครจะละเอียดสุขุมพิจารณา ยิ่งกว่าพระ เพราะฉะนั้นเวลารับพระรับเณรเข้ามาอยู่ในวัด ให้คำนึงถึงชาวบ้านเขา ไปเท่าไรเขาก็ใส่ นั่นละ ถ้าเราไม่ได้คิดให้ละเอียดล่อให้พอเหมาะสม บ้านหนึ่งเขามีวัดกี่วัด แล้ววัดเรามีพระเท่าไร แต่ละวัด ๆ มีพระเท่าไร รุมเข้าบิณฑบาตในหมู่บ้านทั้งหมด ๆ ไม่มีหัวคิดปัญญาบ้างใช้ไม่ได้นะพระ ต้องพิจารณา อย่างนี้ละสอนพระให้รู้จักประมาณ

ถ้าผาแดงเมื่อวานนี้ก็สามสิบ ทางภูสังโฆประมาณสี่สิบ ผาแดงสามสิบนี้ก็เตือนเมื่อวานนี้เตือนเรื่องนี้แหละ ไปที่ไหนก็เป็นอย่างนั้นต้องเตือนเรื่อย ๆ ความรอบคอบ ความละเอียดความพอเหมาะพอดี เพราะธรรมพอดีตลอด ออกจากความละเอียดล่อของผู้ทรงธรรม ไม่ได้เหมือนทั่ว ๆ ไปนะ พุทธศาสนาเรานี้ถ้าหากว่าได้เอาตามแบบพระพุทธเจ้ามาใช้แล้วจะนำดูหมด ไม่ว่าจะฆราวาสไม่ว่าพระ จะไม่มีอะไรสวดสวดงาม

ยิ่งกว่าผู้ทรงพระพุทธานุภาพและปฏิบัติตามกฎตามระเบียบ และตามเพศตามวัยของตน

ฆราวาสก็มีแบบมีฉบับของธรรมประเภทหนึ่ง พระก็มีแบบมีฉบับของธรรมวินัยประเภทหนึ่ง แล้วจะเหมาะสมไปคนละทิศละทางทีเดียว อันนี้มันก้าวก้าว ไม่ทราบว่าจะว่าโยม มองดูแล้วถ้าต่างกันบ้างก็หัวโล้นกับผ้าเหลือง กิริยาอาการความเคลื่อนไหวไปมา ทำผิดหรือถูกประการใดนั้นไม่ค่อยคำนึงถึงธรรมวินัย เลอะเทอะไปหมดอย่างนี้ละซี มันเสียตรงนี้ ถ้ามองดูหัวโล้นตัวเองมองดูผ้าเหลืองมันสะอาดใจ ๆ นะคนเรา จะมีหิริโอตตปะประจําเพศของตนตลอดเวลา ที่นี้ไปไหนงามหมด เพราะหัวใจงามด้วยสติด้วยปัญญา งามด้วยความระมัดระวังทุกด้านทุกทาง ถ้าอยู่ในนี้เป็นการระมัดระวังแล้วออกไปทางไหนก็งามไปหมด ถ้าอันนี้เลอะเทอะไปไหนเลอะเทอะหมด เลอะเทอะอยู่กับหัวใจจะไม่ใช่อุญโหน

พุทธศาสนาสอนลงที่หัวใจปึง ๆ เลยไม่ไปที่ไหน ขึ้นต้นก็ มโนปุพฺพคมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา สิ่งทั้งหลายทั่วแดนโลกธาตุมีใจเป็นสำคัญ เห็นไหมจ้อลงนั้นเลย มีใจเป็นใหญ่ใจเป็นสำคัญ ความเคลื่อนไหวดีชั่วประการต่าง ๆ จะออกจากใจ เพราะฉะนั้นจึงให้พิจารณาใจรักษาใจบำรุงใจ เข้มงวดกวดขันที่ใจ นั่นพุทธศาสนาเอาจุดใหญ่เลย เมื่อได้เข้มงวดกวดขันนี้ให้ดีแล้ว แสดงออกไปทางไหนจะดีหมด ๆ ถ้าอันนี้เลว-เลวไปหมด นี่ละพุทธศาสนาเป็นของเล่นเมื่อไร

สรุปทองคำวันที่ ๒๘ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๘ บาท ๗๖ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๓๔๔ ดอลลาร์ อย่างนั้นละมาทุกวัน ๆ ได้ทุกวัน ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวงเวลานี้ที่ตั้งไว้เรียบร้อยแล้วนั้นสี่พันกิโล นี่เคยได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบเรียกว่าแทบทุกวัน ที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ ๒,๐๖๒ กิโลครึ่ง ทองคำที่ได้หลังการมอบแล้วนี้ซึ่งยังไม่ได้หลอมเป็นจำนวน ๔๐๐ กิโล ๓๑ บาท ๒๗ สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดทั้งหลอมและไม่หลอม มอบหรือยังไม่มอบเป็นทองคำทั้งหมด ๒,๔๗๒ กิโลครึ่ง

(ลูกศิษย์จากกรุงเทพฯ มาขอพักภาวนาถึงวันที่ ๑๐ ครั้นผม) เออ ภาวานาก็ภาวานาเถอะ เวลานอนไม่เห็นพูดวะ ใครมาก็มีแต่มาภาวนา เสื่อมัดติดหลัง หมอนมัดติดคอไม่เห็นพูดถึงเลย แต่ที่พักของเราเวลานี้น่าจะแน่น ดูกันเถอะ คับที่อยู่ได้ทั้งนั้น คับใจนี้อยู่ในทุ่งอยุธยาที่อยู่ไม่ได้ละ ถ้าไม่คับใจเสียอย่างเดียวอยู่ได้หมด คับที่ท่านบอกว่าอยู่ได้ แต่คับใจนั้นอยู่ยาก ต่างกันนะ ถ้าคับใจอยู่ไหนอยู่ไม่ได้ละ แต่คับที่อยู่ไหน เอ้า อยู่ไปอยู่ได้ทั้งนั้น

งานนี้ใครก็ถามก็ถูกต้อง ผู้ที่สงสัยก็ถามงานนี้ที่เกี่ยวกับโยมแม่ที่เสียไปเมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๕ จากนั้นเราก็ทำบุญอุทิศส่วนกุศลถึงโยมแม่โยมพ่อ ถึง

สัตว์ทั่วโลกดินแดน แต่เราไม่ได้ประกาศว่าทั่วโลกดินแดน เราพูดแต่ว่าทำบุญอุทิศส่วนกุศลถึงโยมพ่อโยมแม่เท่านั้น ครั้นต่อจากนั้นมาไม่กี่ปีเราก็กิ่งเล็ก เออะ พอสมควรแล้ว ครั้นต่อมาก็มีงานอันนี้ขึ้นอีก บรรดาลูกศิษย์ลูกหาที่มาพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับการทำบุญให้ทาน โดยยกโยมแม่ขึ้นเป็นต้นเหตุ แล้วก็เพื่อทำบุญอุทิศส่วนกุศลถึงทั่วแดนโลกธาตุ ทั้ง ๆ ที่เราทำเรากุศลอย่างนั้นอยู่แล้วแต่เราไม่พูด ที่นี้บอกอย่างนั้นเราก็กิ่งปล่อยตาม เพราะฉะนั้นถึงวันที่ ๓๐ เช่นอย่างวันพรุ่งนี้นั้น เป็นงานที่จะบำเพ็ญกุศลเพื่ออุทิศถึงโยมแม่ซึ่งเป็นต้นเหตุ แล้วกระจายอุทิศส่วนกุศลนี้ทั้งแดนโลกธาตุทั่วไปหมดเลย กรุณาทราบตามนี้

หลักใหญ่คือด้านวัตถุเข้าสู่คลังหลวงของเรา ก็อาศัยงานมหากุศลนี้เป็นต้นเหตุ ส่วนกุศลผลบุญทั้งหลายกระจายถึงสัตว์ทั้งหลาย ให้มีความสงบสุขร่มเย็นจากกุศลส่วนนี้ทั่วหน้ากัน มีสองภาคนะ ภาควัตถุเข้าสู่คลังหลวงของเรา ภาคธรรมภาคบุญภาคกุศลเข้าสู่จิตใจของท่านผู้บริจาคหนึ่ง แล้วอุทิศส่วนกุศลเข้าสู่จิตใจของบรรดาสัตว์ทั้งหลาย ผู้เรียกร้องหาความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลาทั่วโลกดินแดนอีกหนึ่ง ให้พากันเข้าใจตามนี้

ถ้ามีคนสนใจธรรมมากขึ้น บ้านเมืองนี้ส่อแววขึ้นโดยลำดับที่จะเป็นไปเพื่อความเจริญรุ่งเรืองและสงบสุขร่มเย็นทั่วหน้ากัน อย่างอื่นเราอย่าหวังเลย เมืองไหนก็ตามถ้าไม่มีธรรม คือธรรมในหลักธรรมชาติ ธรรมนำเป็นแบบเป็นฉบับออกมา มันสองประเภทนะ ธรรมในหลักธรรมชาติที่มีอยู่ดั้งเดิม ผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมชาติ ก็เป็นความชุ่มเย็นในหลักธรรมชาติไปเรื่อย ๆ ผู้นำเอาแบบเอาฉบับออกมาปฏิบัติ ผลก็เป็นอย่างเดียวกัน แต่อาศัยแบบนี้เป็นข้อยึด อย่างหนึ่งไปเจอเข้าแล้วยึดได้เลย ๆ เป็นเครื่องพร้าวสอนได้เลย นี้เรียกว่าธรรมในหลักธรรมชาติ

กิเลสหลักธรรมชาติเหมือนกัน ธรรมกับกิเลสนี้ถ้าเป็นในหลักธรรมชาติแล้ว ไม่ต้องจดจારักก็มีมาดั้งเดิมอยู่แล้ว เป็นแต่เพียงว่ากิเลสพื้นเพของมันนั้น เป็นหลักธรรมชาติที่ไม่มีใครจะต้องแนะนำสั่งสอน มันก็เป็นไปตามหลักธรรมชาติของมัน สำหรับกิเลสเป็นอย่างนั้นเพราะเป็นฝ่ายต่ำไหลลงได้ง่าย แต่ส่วนธรรมเป็นฝ่ายสูง ต้องมีผู้จุดผู้ลาก เหมือนเขาทอดน้ำเขาสูบน้ำขึ้นข้างบน อันนี้ธรรมต้องมีผู้นำมาแล้วก็มาแนะนำสั่งสอนจุดลากกัน ๆ จนกว่าจะตั้งตัวได้ พอตั้งตัวได้แล้วธรรมนี้ก็กันไปเองเหมือนกันกับกิเลส ไม่ใช่จะต้องจุดลากตลอดเวลา ธรรมเมื่อมีกำลังแล้วก็ทรงตัวไปได้ ๆ แล้วก็พุ่งไปได้เลยเช่นเดียวกัน ให้ทราบกันอย่างนี้ว่าธรรมกับกิเลสเป็นหลักธรรมชาติ

แต่ธรรมของผู้ที่มีอุปนิสัยปัจจัยที่ควรจะยึดธรรมได้เป็นหลักธรรมชาติ ก็ยึดได้เช่นเดียวกับยึดกิเลส ออกจากหลักธรรมชาติเหมือนกัน ไปเห็นสิ่งที่ตั้งงามยึดเป็นคติป็น

ยึดเอาเลย นี่ก็เป็นธรรมในหลักธรรมชาติ ส่วนใหญ่ที่ว่าต้องนำออกมาสอนคือส่วนใหญ่ นะ ส่วนย่อยส่วนที่เป็นไปตามจริตนิสัย ของคนผู้จะรับเอาธรรมในหลักธรรมชาตินั้นก็มี อยู่ทั่วไปเหมือนกัน ให้พากันเข้าใจอย่างนี้ ก็เลสเป็นหลักธรรมชาติ คนทำชั่วไปตาม อำนาจของกิเลสซึ่งเป็นหลักธรรมชาติก็มีได้ คนทำดีไปตามธรรมที่เป็นหลักธรรมชาติก็ มีได้ เป็นแต่เพียงว่าน้อยต่างกัน

หลวงตากี้ไปโน้นไปนี้อยู่เรื่อย ๆ ไม่ค่อยได้อยู่ ไปก็เกี่ยวกับพระกับเถรนั้น แลละ วัดนั้นวัดนี้ดังที่เคยพูดตะกั้นนี้เราไม่ค่อยมีเวล่ำเวลา เป็นห่วงใยพระเถร เพราะก็ เคยพูดแล้ว คือเราพูดทุกสิ่งทุกอย่างที่แสดงให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ทั้งกว้างแคบลึก ตื้นหยาบละเอียด เราพูดอย่างเปิดเผยเลย เราไม่มีอะไรมาคิดขวางหัวใจเรา ขึ้นชื่อว่า สมมุติแล้วสามแดนโลกธาตุนี้ผ่านหมดเลย ถ้าหากว่าพูดเป็นภาษาของโลกก็เรียกว่า เหนือหมดแล้ว ไม่มีอะไรที่จะมากัดมาขวางจิตใจดวงนี้ธรรมดวงนี้ซึ่งเป็นธรรมธาตุล้วน ๆ แล้วได้เลย จิตพระพุทธรเจ้าจิตพระอรหันต์ท่านเป็นอย่างนั้น

เจอเข้าปีบรายเดียวเท่านั้นไม่ต้องไปหาใครมาเป็นสักขีพยาน เป็นหลักธรรมชาติ พอตัวแล้ว อย่างพระพุทธรเจ้าตรัสรู้ปี้งี้ไม่ต้องหาใครมาเป็นสักขีพยาน สอนโลกสาม แดนโลกธาตุได้อย่างเต็มพระทัยพระองค์ บรรดาธรรมที่พระอรหันต์ทรงไว้ก็เป็นธรรม ประเภทเดียวกัน ต่างแต่นิสัยวาสนากว้างแคบต่างกันเท่านั้น ท่านก็ยืนยันของท่านเอง ได้ สอนได้เลย จึงว่าธรรมนี้ธรรมนอกสมมุติ แดนโลกธาตุนี้เป็นแดนสมมุติ ธรรมพูด แล้วก็ต้องลงมาสู่แดนสมมุติเพื่อสมมุติได้เข้าใจ แต่ยังไงก็ต้องมีวิเวกแห่งธรรมที่เหนือ สมมุติไปตลอดเวลา คือไม่ค่อยมีอะไรที่จะไปกล้ำกับสิ่งนี้ ที่จะไปกล้ำกับสิ่งนั้น อย่างนี้ ธรรมไม่มี ธรรมจะตรงเป้ง ๆ ไปเลย

ส่วนกิเลสผู้มันฟังมันก็ฟังไปตามภูมิของมัน มีสูงมีต่ำมีหยาบมีละเอียด มีดุมีดี เพราะฉะนั้นเวลาฟังธรรมของธรรมที่เลยสมมุติไปแล้ว มันจึงตั้งลงมาสู่สมมุติ โอ๊ย นี่ ท่านเทศน์ดูนะ มันตั้งลงมาหาส้วมหาดาน เข้าใจไหม นี่ท่านเทศน์ดูท่านเทศน์ดำ นี่ท่าน เทศน์สกปรกโสम्म ตัวมันสกปรกแคไหนมันปิดไว้หมดไม่ให้เห็นตัว กิเลสเป็นอย่างนั้น ต้องป้องกันตัวตลอดเวลา เพราะฉะนั้นโลกจะพูดที่ไหนก็ตามต้องเอากิเลสเป็นกำแพง กันไว้หมด ไม่ให้พูดสิ่งชั่วช้าลามกซึ่งมีอยู่ในตัวของมันเต็มตัวแล้วออกมาได้เลย แต่ ธรรมนี้ผางเข้าไปใส่กำแพงนั้นเลย กำแพงความสกปรกของกิเลสแตกกระจายออกไป เลย นี่ละธรรม เรียกว่าตรงไปตรงมา เหมือนน้ำที่สะอาดชะล้างสิ่งสกปรกจำไปเลยเข้า ใจใหม่ละ นี่ละธรรมกับกิเลสจึงขัดแย้งกันตลอดเวลา

วันเทศน์ที่สนามหลวงเราก็ได้แย็บออกบ้างให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายทราบ เพราะเราได้ออกธรรมประเภทนี้มาเป็นเวลานาน อย่างน้อยเรียกว่า ๓ ปีมาแล้ว มาก

กว่านั้นก็ตั้งแต่ ๕๐ ปีมา ตั้งแต่ลงจากวัดดอยธรรมเจดีย์จนกระทั่งปานนี้ ทำอยู่ใต้ดิน ๆ ตลอดเวลา ครั้นต่อมานี้ก็มาทำเหนือดิน เราจึงได้แย็บออกวันนั้น พูดถึงเรื่องภาษา ป่าหนึ่ง ภาษาธรรมหนึ่ง ภาษาของกิเลส ภาษาของบ้านเมืองหนึ่ง ย่อมไม่เหมือนกัน ภาษาของป่าภาษาของธรรมคล้ายคลึงกัน ภาษาของกิเลสไปอีกแบบหนึ่ง เราก็อธิบาย ให้ฟัง เพราะฉะนั้นผู้ฟังทั้งหลายขอให้แยกแยะฟังเอา เพราะภาษาทั้งสองภาษา ภาษาของธรรมกับของโลกนี้ไม่เหมือนกัน

คือภาษาของธรรมจะตรงไปตรงมา ตายใจได้เลย ไม่ว่าจะพูดหนักพูดเบาขนาด ไหน เป็นความจริงล้วน ๆ ไปเลย ส่วนภาษาของโลกของสงสารซึ่งเป็นคลั่งกิเลสแล้วจะไม่พูดตามหลักความจริง พูดนี้มนวลอ่อนหวานไพเราะเพราะพริ้ง ประดับประดาตกแต่ง แต่ภายในของมันเต็มไปด้วยยาพิษ เพราะฉะนั้นจึงทำให้โลกให้ลุ่มจมด้วยความอ่อนหวานนี้เป็นเครื่องหลอกลวงตลอดมา เป็นอย่างนั้นนะให้พากันทราบเอาไว้ นี้เราก็แย็บออกแล้วให้พี่น้องทั้งหลาย เพราะมันเต็มหัวใจมาเป็นเวลานานแล้ว แล้วจะพูดอะไรก็ จะไม่มีใครรับได้บ้างหรือคนทั้งประเทศนี้ คนที่ยึดเอาเป็นคติเครื่องเตือนใจจากธรรมเพียงเล็กน้อยเท่านั้นจะไม่ได้หรือ หรือจะแบกตั้งแต่กิเลสตัณหาทั้งบ้านทั้งเมืองนั้นหรือ มันก็จึงออกบ้าง แย็บออกบ้าง ๆ ให้พากันเข้าใจเป็นลำดับลำดับไป

เพราะคนมีนิสัยเหลื่อมล้ำต่ำสูงต่างกัน ผู้ที่จะยึดได้ยึด ผู้ที่ยึดไม่ได้ก็ปล่อยมันไป เรียกว่าเป็นกรรมของสัตว์ไปเสีย ผู้ที่ควรยึดได้ยึดไปเกาะไปก็ผ่านพ้นไปได้ เพราะธรรมไม่เคยทำความลุ่มจมแก่ผู้ใดเลยนอกจากกิเลสเท่านั้น มีเท่าไรลากลงทั้งนั้น ธรรมนี้มีแต่ลากขึ้น เราจึงได้เทศนาว่าการแยกแยะออกไปเป็นภาษาโลกภาษาธรรม วันไปเทศน์ที่สนามหลวง แย็บออกไปพอเข้าใจบ้าง แต่ก่อนไม่ค่อยพูดแหละ พูดก็ตรงไปตรงมาไปเลย ไม่ทราบว่าเป็นภาษาธรรมภาษาโลก เพราะฉะนั้นเขาจึงสนุกเหมาเอาซี หลวงตาบัวไปเทศน์ที่ไหนดูแต่คน ทั้งดูทั้งดำทั้งพูดหยาบโลน เหมือนว่าโลกอันนี้ไม่มี ความหยาบโลนเลย มีแต่ความสะอาดเต็มส่วน แล้วมีแต่หลวงตาบัวแบกความสกปรกไปพูดให้โลกฟัง เขาจึงไม่อยากฟังกันเขาเป็นโลกสะอาดเข้าใจไหม เราเป็นโลกสกปรกคนเดียว นี่ละเทียบกันได้เป็นอย่างดี

ธรรมพระพุทธเจ้าสะอาดจ้ำจ้นเพียงพระองค์เดียว มองดูโลกเป็นสัวมเป็นถาน เป็นถึงขยะ เป็นนรกอเวจีเห็นสด ๆ ร้อน ๆ นี่ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วทั้ง ๆ ที่ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้ามา มีอยู่ ๓ ประเภทนะพระพุทธเจ้า ประเภทที่สำเร็จแล้ว เยี่ยมเป็นที่หนึ่ง ๑๖ อสงไขย แสนมหากัป แสนมหากัปนี้ติดแนบ ๆ ทุกประเภทของพระพุทธเจ้าที่ทรงปรารถนา เรียกว่าตั้งแต่โพธิสัตว์ขึ้นไปถึงพระพุทธเจ้า ประเภทที่สอง

ก็ ๘ อสงไขย แสนมหากัป ประเภทที่สาม ๔ อสงไขย แสนมหากัป แสนมหากัปติด
แนบ ๆ

ตั้งใจจะสอนโลกอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย พอตริสฐูบั้งขึ้นมาแล้วกลับตรงกันข้าม
คือความคาดคะเนความจดความจำกับความจริงเข้ากันไม่ได้เลย ที่พระพุทธเจ้าทรงรู้
ขึ้นมาเป็นความจริงล้วน ๆ หาที่คัดค้านไม่ได้เลย เป็นยังงี้ ๆ เห็นหมด ที่ตั้งพระทัยไว้
ว่าจะสั่งสอนโลกเต็มเม็ดเต็มหน่วย โรคอย่างไรจะเต็มเม็ดเต็มหน่วยได้ บางโรคมันยัง
เหลือแต่ลมหายใจครอก ๆ เข้าไปในโรงพยาบาลแล้วมันยังโดดเข้าไปห้อง ไอซียู จะไป
โปรดมันให้หายโรคเหมือนโรคประเภทที่คอยยาอยู่แล้วได้ยังงี้ มันก็ต้องเตรียมหีบศพ
มาพร้อมคนประเภทนั้น อันนี้โรคที่เตรียมหีบศพมาพร้อมนี้มันมีมากขนาดไหน กับ
ธรรมที่พระพุทธเจ้าจะทรงสอนให้หลุดพ้นมา ๆ มันก็มีไม่มากที่จะออกมาได้ ๆ
เหมือนอย่างคนไข้เข้าไปรักษาโรค หายโรคหายภัยออกได้ ๆ ที่ตายจมไปจากห้อง ไอซี
ยู มีเยอะ อย่างนั้นละพระองค์จึงท้อพระทัย

เพราะความจริงเห็นเข้าไปแล้วมันไม่ได้เป็นเหมือนความจำความคาดคะเน มัน
จริงมันจ้งใจในหัวใจไม่สงสัย ควรที่ขยะก็ต้องขยะ ควรที่นำอ่อนใจก็ต้องอ่อนใจ ควรที่จะ
ขยับใส่ก็ต้องขยับ เช่น ผู้ที่มีอุปนิสัยปัจฉัยควรแก่มรรคผลนิพพานอยู่แล้ว เสด็จบึ่งออก
ไปโปรดเลย เห็นไหมละ ยกตัวอย่างเช่น พระอังกุสิมมาล อุปนิสัยปัจฉัยถึงขั้นจะเป็นพระ
อรหันต์ แต่เพราะอำนาจแห่งบรรดาเพื่อนฝูงมาทำให้เสีย คืออังกุสิมมาลนี้เป็นเด็กที่ดี
อาจารย์รัก เหล่านั้นเขาก็ธรรมดาและโกโรโกโส เขาก็รวมหัวกันมาอิจฉาอังกุสิมมาล ว่า
เป็นเด็กชั่วเด็กลามกจกเปรตอะไรว่าหาเรื่องไป ทีนี้ก็ไปฟ้องอาจารย์ ก็พูดเป็นเสียง
เดียวกัน คนตีคนเดียวคืออังกุสิมมาลมีปากเดียวจะไปสู้เขาได้ยังงี้

นี่ละความชั่วมีอำนาจเหนือแล้วทำความดีคนดีให้เสียได้อย่างนี้เอง เอามาเป็น
คติสอนเมืองไทยเราบ้าง เมืองไทยเรามีคนตีคนชั่วประมาณเท่าไร แล้วที่นี้อาจารย์ก็
บอกว่า เอ้อ อย่างนั้นจะจัดการเด็กคนนี้ให้ ก็เลยส่งเด็กคนนี้โดยอุบายของอาจารย์นั้น
แหละ ให้ไปศึกษาวิชาความรู้สำนักนั้น ๆ บอกให้ไปศึกษาวิชาความรู้มา ได้วิชาความรู้
มาแล้วนี้ไม่มีใครสู้ เลิศ ลูกศิษย์คืออังกุสิมมาลเป็นคนมีอุปนิสัยแล้วเป็นคนดีด้วย ก็ยอม
เชื่ออาจารย์ ไม่เชื่ออาจารย์จะไปเชื่อใคร เมื่ออาจารย์บอกให้ไปศึกษาที่ไหนก็ต้องไป
บอกว่าให้ฆ่าคนหนึ่งพันคน เมื่อฆ่าได้ครบแล้วอาจารย์จะประสิทธิ์ประสาทวิชาให้ ตอน
นี้ให้หาแต่เล็บมือคนยังไม่ได้ไปศึกษา ให้ไปหาเล็บมือคนมาเสียก่อน ฆ่าคนคนหนึ่ง
ตายเอาเล็บมือมาแขวนคอ ๆ สองคนสามคน

คนนี้ก็ซื้อสัตย์สุจริตนี้ก็ไปหาฆ่าคน เพื่อจะได้คนหนึ่งพันคนพร้อมกับเล็บมือ
คนละหนึ่งเล็บ ๆ มาหนึ่งพันเล็บ แล้วจะเอาไปเสนออาจารย์ อาจารย์จะประสิทธิ์

ประสาทความรู้วิชาให้ แต่ความจริงนั้นอาจารย์มีความปรารถนาลามกสุดขีดสุดแดนเลย ให้เด็กคนนี้ไปฆ่าคนจะได้ไม่ถึงก็คนแหละ ไปฆ่าเขาเขาก็จะฆ่ามัน เรียกว่ากำจัดเด็กคนนี้ไปในตัว เด็กอันธพาลที่ยกตัวขึ้นเป็นเทวดาเขาอยู่สบาย อยู่หอปราสาทราชมณเฑียรใต้เทวทัตลงไป จึงไปหาเอาเล็บมือมา

นี่ละที่พระพุทธเจ้าทรงเล็งญาณ เห็นไหม ถึงระยะแล้วนะ ทรงเล็งญาณในวันนั้น สะดุดปั้งในพระทัยเลย โถ ตาย นี่อังกุสิมมาถูกอาจารย์ตัมตุน เริ่มแต่เพื่อนฝูง อิจฉาพยาบาท เพราะเป็นเด็กดี นี่วันพรุ่งนี้เช้าแม่ก็จะมา นี่เป็นวันสุดท้ายของอังกุสิมมา ถ้าหากว่าแม่มาฆ่าแม่เสียปั้งคนเดียววันนั้น เรียกว่าต้นไม้ทั้งต้นนี้ถอนทิ้งรากแก้ว ร่ายฝอยออกหมดเลยไม่มีชิ้นเหลือ ตายร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ยิ่งเหลือแม่คนเดียว ที่ฆ่าคนมา ๙๙๙ คน เทียบกับว่าต้นไม้แต่ละต้น ๆ มีกิ่งมีก้าน ๆ ตัดกิ่งนั้นตัดกิ่งนี้ ยังไม่ถึงต้นก็ไม่ตาย แต่เวลามาฆ่ามารดาซึ่งเทียบกับต้นไม้ใหญ่แล้ว ตายหมดเลย นี่ฆ่าคนมากก็คนก็ตามซึ่งเท่ากับตัดกิ่งตัดก้านมาเท่านั้น ไม่ใช่ตัดอุปนิสัยอันแท้จริงออก เป็นแต่เพียงกิ่งก้านของอุปนิสัยถูกตัดถูกอะไร พอฆ่ามารดาแล้วจะขาดสะบั้นไปหมดเลย หมดนิสัยที่จะเป็นพระอรหันต์ต่อไปไม่มี แล้วก็จมลงในนรกโดยถ่ายเดียวเท่านั้น

พระองค์จึงรีบเสด็จไปเลย พอเสด็จไป ฟังชื่อบุชายของพระพุทธเจ้าก็บอญายของ คนธรรมดา พอไปอังกุสิมมาเจอ ก็เสด็จไปหาอังกุสิมมาไม่เจออังกุสิมมาเจอใคร พอไปแล้วอังกุสิมมาก็วิ่งปรี๋เข้าไปใส่เลย ทางนี้ก็หลบฉากของศาสนานั้นแหละ บอกว่าหยุด ๆ ทั้งหยุดทั้งวิ่ง ทางนี้บอกว่าหยุดแล้ว ๆ หยุดแล้วทำไมถึงวิ่งอยู่ล่ะ นี่ตอนจะเอากันนะ ว่าหยุด ๆ แล้วทำไมถึงวิ่งอยู่ล่ะ โอ้ย เราหยุดจากการทำบาปทำกรรมหมดแล้ว เราไม่ได้ทำบาปทำกรรมเหมือนเธอซึ่งกำลังทำอยู่เวลานี้ สะดุดก็เลย เห็นไหมละ นี่อุปนิสัยมีแล้ว เราหยุดจากการทำบาปทำกรรม แต่เธอยังไม่หยุด ความหมายว่าฉัน ยังวิ่งไล่จะฆ่ากระทิงพระพุทธเจ้าอีกกว่าฉันเถอะนะ

พอสะดุดก็แล้ว รู้เรื่องทุกอย่างแล้วพระพุทธเจ้าก็สอนธรรม สำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาเลย นี่ละผู้ที่ควรพระองค์จะเสด็จเข้าถึงทันทีอย่างนี้ ให้พากันเข้าใจ นี่คือผู้มีอุปนิสัย มันแทรกอยู่ในหลุมนรกอเวจีนั่นแหละ แต่ไม่ใช่นรกอันนี้ ถอนขึ้นมาได้เลย นี่ละพระพุทธเจ้าท่านสอนโลก โลกนี้มันหนาแน่นขนาดไหน คนชั่วมากกว่าคนดี คนดีมีน้อย เพราะฉะนั้นอะไร ๆ คนชั่วความชั่วจึงมักเอาเปรียบแบบโลกชั่วนั้นแหละ ถ้าโลกดีแล้วไม่มีคำว่าเอาเปรียบกัน เอาเปรียบเท่าไรเสียเปรียบเท่านั้นถ้าเป็นเรื่องของธรรมแล้ว ถ้าเป็นคนชั่ว ได้เปรียบเท่าไรยิ่งดี ๆ ดีของความชั่วต่างหากไม่ใช่ดีของความดีนะ นี่ละธรรมมีอย่างนี้ละที่พระพุทธเจ้าสอน อันนี้ก็เทียบเท่ากันได้ คนชั่วหลายคนทำให้

คนดีคนเดียวเสียได้ คนชั่วมีหลายคนคนดีมีเพียงคนเดียวสามารถทำคนชั่วให้ได้ดี แน่ะ พระพุทธเจ้าทำให้ได้ดี นั่นเห็นไหมละ เทียบกันบีบเข้าเลย มันพอ ๆ กันนั่นแหละ

เรื่องแมวโครอยู่ในครัว โครปรากฏเห็นแมวใหม่ เขากำลังเข้มงวดกวาดชั้นคอยดูผลที่ทำเรียบร้อยแล้วว่กั้นแมวนะ แล้วยังมีแมวโผล่เข้ามาได้อยู่ใหม่ ถ้าพบอีกก็จะเอากันอีกแก้ไขกันใหม่อีก ถ้าหากว่าไม่พบแล้วกั้นนอนใจ ต่อไปนี่กั้นนอนใจ (มีกระต่าย.....) นั่นแล้วจะทำไง เตี้ยวไอ้หมีมันเข้าเรื่อยจะทำไงละ เตี้ยวไอ้หมีมันไปเจอแล้วมันไล่กั๊ดจะทำไง ก็ทางนี้เป็นทางเข้าของไอ้หมีด้วยนะ หมาตัวนี้มันเข้าไปนั่นแล้วเจอน่ากลัว.. ถ้าสมมุติว่าจะอยู่นี่จริง ๆ ก็ต้องมีโครงเหล็กกั้นไว้เลยให้เข้าได้แต่กระต่าย หมาเข้าไม่ได้เข้าใจใหม่ ถ้าหมาเข้าได้ก็ตาย คือเป็นช่องเฉพาะกระต่ายเข้าได้นะแต่หมาเข้าไม่ได้คือเป็นเหล็กนี้ให้แข็งเลยเข้าไม่ได้ จะให้เข้าได้แต่กระต่าย อันนี้ปลอดภัย ให้พากันรักษาเราเป็นห่วงมากนะ ทางนุ่นกระต่ายนี้เต็มไปหมด เพราะฉะนั้นเราถึงเข้มงวดกวาดชั้น

ออกทางอินเตอร์เน็ตทุกวันเรื่องแมวเรื่องกระต่ายนี้ออก เพราะเราพูดด้วยความ เป็นห่วงเมตตาสงสารสัตว์เข้าใจไหมละ เราจึงพูดได้ทุกคำเลย นี่เราเข้มงวดกวาดชั้นมาก คิดดูซิ สังกะสีนี้เรามาตีเกาะกับต้นเสาซีเมนต์รอบวัดหมดเลยนะนี่ เพราะแมวมันขึ้นมา เอาสัตว์ตายไปเกือบหมดนะ เราถึงทำกันใหม่ วันนี้จึงถามหาผลเป็นยังงี้ คือกั้นเรียบ ร้อยแล้วถ้ายังเห็นแมวอยู่ เอาอีกเข้าใจไหม ถ้าว่าแมวไม่มีแล้วก็ตายใจว่าการทำงาน กั้นแมวนี่ได้ผล โห กระต่ายไม่ใช่บ่อย กระแต กระต่ายนี้เป็นสัตว์ที่แมวกินได้ง่ายมาก กระจ้อน กระแต แล้วก็กระต่าย ส่วนกั้นนี้เขาไม่สนใจ เพราะบ้านเขามีไก่อยู่แล้วเขาไม่สนใจ เขาออกมาจากบ้านเขาไม่สนใจกับไก่แหละแต่พวกนี้เอาจริง เพราะฉะนั้นจึงได้ พูดถึงเรื่องไอ้หมี ๆ มันไปเจอกระต่ายไม่ได้นะเอาแน่ ๆ จึงต้องได้พากันพิจารณาเสียนะ

ปรึกษากับพระด้วยโครงเหล็กให้เข้าได้เฉพาะกระต่าย หลวมตัวกระต่ายเข้าได้เท่านั้น ส่วนหมานั้นให้เข้าไม่ได้แล้วให้กว้างหน่อยนะ ถ้าแคบไม่ได้เตี้ยมันเข้าไปเอาได้นะ โห้ เราสงสารสัตว์มาก ที่นี้ห้ามไอ้หมีมันก็ห้ามไม่ได้เพราะมันเคยเข้าเคยออกมานานแล้ว ฟังจะมากันมันเตี้ยนี่ก็กั้นยากนะ เพราะทางเขาเคยเข้าเคยออกแล้ว ไปไล่เขา เตี้ยวเขาจะไล่กั๊ดเรา มาทะเล่สิ่งทำไมทางของเรา มันลำบากนะเราต้องหาที่กั้นเอา ไอ้หมีนี้เข้าแน่ ๆ มันเคยเข้าทุกวันไอ้หมี เมื่อมันไม่เจอกระต่ายแล้วก็ไม่มีเรื่องใช้ใหม่ พอเจอกระต่ายเข้าจะได้เรื่องทันทีละ เรากันไว้เสีย เวลานี้กระต่ายเรากับพวกกระจ้อนกระแต กำลังตกหนานะเวลานี้ มีอยู่ทั่ว ๆ ไปหมดตั้งแต่เราพยายามกัน

แต่ก่อนแมวมันยกทัพมา ยกทัพมาจริง ๆ นะ โอ้ย เป็นฝูง ๆ มาขึ้นนี้เข้าเลย ๆ กินหมด มันได้อาหารอันใหญ่หลวงแล้วในนี้มันเลยไม่ไปหาอาหารที่ไหน พอตกบ่าย ๓

โมงก็ตีเกราะประชุมแมวละเข้าใจใหม่ พวกแมวชาติเกราะประชุมกัน ไปเถอะนี้ได้เวลา แล้วเข้าไปบุกหลวงตาบัว นี่หลวงตาบัวก็เป็นคนใช้ใหม่ ทางนี้ก็ยกทัพ เอา ชัดแมวละ ให้มันหมดทั้งโคตรมันเลย

(ลูกศิษย์เตรียมบวช) บวชที่ไหนก็บวชเถอะเป็นพระแล้วสมบูรณ์แบบเหมือนกันนั่นแหละ บวชแล้วจะมาวันไหนก็ค่อยมา ก็ได้กำหนดตกลงกันเรียบร้อยแล้ว อันไหนที่เรากำหนดแล้วเราสั่งไว้แล้วตายตัว ๆ พวกที่มาก็ไหลล้นออกหมด ๆ เพราะคำสั่งอันใดเราขาดตายตัวเราไม่มีเปลี่ยนแปลง นอกจากเหตุผลจะเหนือกว่าเท่านั้นจะเปลี่ยนแปลงไปได้ เจ้าของก็เปลี่ยนได้คนอื่นก็เปลี่ยนได้ ถ้าหากว่าเหตุผลไม่เหนือกว่า เจ้าของตั้งลงแล้วเจ้าของจะทำลายไม่ได้นะ เราเป็นอย่างนั้นมาแต่ไหนแต่ไร ต้องเหตุผลของเจ้าของเองเหนือกันเราถึงจะแก้ไข ถ้าเหตุผลไม่เหนือเจ้าของตั้งไว้แล้วยังไงแล้วต้องเป็นอย่างนั้น ตัวเองก็แก้ไม่ได้นะ อย่างนั้นหลวงตาไม่เหมือนใครนะ เต็ดขาด

นี่ก็ประกาศไว้แล้วว่ารับจำนวนเท่าไรในปี นี้ บัญชีนี้เข้าปุ๊บแล้วเข้าเต็มอัด ที่นั้นนอกนั้นมาพระเก่าพระใหม่ก็ตามกันไปเที่ยวที่ไหนมา กลับมาก็ล้นไปหมดเลย พวกพระเก่าที่เคยมาจำพรรษา อันนี้อัดเข้าไปแล้วอันนั้นก็ต้องล้นออกไป นี่ก็ได้สั่งแล้วพวกที่ไปเที่ยวกลับมาที่หลังนี้บัญชีนี้เข้าปิดไว้เรียบร้อยแล้ว ให้ล้นออกไปตามจำนวนที่เหลือเข้าใจใหม่ นี่เราก็ตัดสั่งไว้แล้ว พระที่ไปเที่ยวฟังหลังไหลมา หลังไหลมาก็มีแต่ล้นออก ๆ เพราะบัญชีของเรารับไว้แล้วเต็มแล้ว ไหลออกหมดเดี๋ยวนี้นะ พระเก่าที่ไปเที่ยวกลับมา ไม่ได้อยู่แหละ ไล่มันเคยอยู่มานานแล้ว ขนบเอางั้นนะ จะมาอยู่อะไรไม่เห็นได้เรื่องได้ราวอะไร ชูเอาเสีย ก็ให้คนใหม่อยู่บ้างซิ แนะ ไปอย่างนั้นเสีย ไปละที่นี้

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd